1. Kapitola

„Kdo bude doma poslední, je pukavec!“ zavolala Gábi Wimmerová. Rozběhla se po chodníku, jak nejrychleji dovedla, až se jí křidélka z vílího kostýmu, které vždycky nosila, vesele třepotala na zádech.

Gábiina sestra Mia a její dvě nejlepší kamarádky Katka Markvartová a Linda Vašáková se na sebe

s úsměvem podívaly. Ony rozhodně závodit nebudou. Bylo pěkné horko a ony byly unavené po celodenním koupání. Linda totiž nedávno překonala svůj strach z vody, a tak se to rozhodly jít oslavit na místní koupaliště. Skákaly do vody z můstků, které si navzájem stavěly pod vodou z dlaní, a pak uspořádaly závody mořských panen.

„Už se nemůžu dočkat, až se zítra vrátíme do Země Nezemě," prohodila Mia.

„To já taky ne," řekly Katka a Linda současně. Zazubily se na sebe.

Toho léta dívky zjistily, že se mohou vydat do Země Nezemě a navštívit své vílí kamarádky, kdykoliv se jim zachce, a sice průchodem v Gábiině skříni. Posledních pár dnů však na ně čekalo tolik letních radovánek, že na to zkrátka nebyl čas. A přestože je letní dovádění bavilo, už dychtily po návratu do kouzelného světa víl.

Gábi mezitím doběhla na konec bloku a teď se vracela zpátky. „*Všechny* jste pukavci!" konstatovala.

„Asi máš pravdu," usmála se Katka.

Když míjely Javorovou ulici, Gábi se najednou rozsvítily oči. „Pojďme dnes domů tudy," navrhla. Popadla svou starší sestru za ruku a už ji táhla za sebou.

„Kolem Šímovic cukrárny?" opáčila Mia. „To zní jako dobrý nápad!"

Šímovi tu měli staromódní zmrzlinový salónek, kde se prodávaly všechny mražené pochoutky, jaké si jen člověk dokáže představit.

„Na co máš chuť, Gábi?" zeptala se Mia, když se ocitly před pultem se zmrzlinou. Sáhla do kapsy pro peníze, které jí ráno dala maminka.

Gábi si pozorně prohlédla nabídku na stěně a prohlásila: „Já bych si dala Kalorickou bombu!"

Ostatní dívky se rozesmály, stejně jako prodavač, vysoký pihovatý mladík, kterému zpod papírové čepice vyčuhovaly zrzavé vlasy. Kalorická bomba byl totiž gigantický dezert s dvaceti kopečky zmrzliny všech příchutí, jaké vás jen napadnou, tunami šlehačky, hektolitry polevy a milionem třešní navrch. Kdykoli si ho někdo

objednal, prodavač zatroubil na veliký mosazný klakson.

Mia nakonec objevila dvě stokoruny. „Možná jindy," řekla sestřičce. „Dneska máme sotva dost na čtyři porce něčeho menšího."

Po dlouhé diskusi si tedy dívky objednaly: Gábi Duhový sorbet, Mia Jahodové překvapení, Linda Smetanovo-arašídový krém a Katka Kornout s kousky čokolády. Mia se vydala pro pár ubrousků navíc a vtom jí do oka padl leták, který měl dole zpola zaplněné místo na podpisy dobrovolníků.

Připojte se ke svým sousedům na
KOMUNITNÍ LETNÍ SLAVNOSTI
Jídlo! Hry! Skákací hrad! Lázně pro domácí mazlíčky!
Malování na obličej! Hudba! Tombola!
Dílna pro šikovné ruce!
Tuto sobotu v poledne
(celý výtěžek bude věnován rodině Davidových)

Marušku Davidovou znaly dívky ze školy. Její rodině nedávno vyhořel dům a ona potřebovala pomoc s jeho rekonstrukcí. Mia zavrtěla hlavou. Nedovedla si ani představit, jak těžké to pro Marušku a její rodinu muselo být a jak smutno jim teď asi je.

„Holky, podívejte se na tohle," řekla a ukázala na leták. „Měly bychom se tam taky napsat."

Katka si leták přečetla. „Hry? To je něco pro mě," rozhodla se a připsala na seznam dobrovolníků své jméno.

„Já se hlásím do lázní pro domácí mazlíčky!“ nadchla se Linda a vzala si od Katky propisku.

Pak se připsala na seznam i Gábi, a sice pod malování na obličej.

Ale Mia jen stála na místě, prohlížela si seznam a zapomenutá zmrzlina jí tála v ruce. Připojila by se ke Katce do přípravy her, ale tamní místa už byla obsazená. Česat domácí zvířata nebyl zrovna její šálek čaje. A ani žádná ze zbývajících možností – příprava, jídlo, pekařský bazar, tombola, dílna pro šikovné ruce a úklid – ji nijak zvlášť neoslovila.

„Tak si pospěš,“ pobídla ji Gábi, která už netrpělivě poskakovala kolem. Svou zmrzlinu už stihla dojíst.

Mia popadla propisku a naškrábala své jméno do první volné kolonky.

Linda zamžourala na seznam. „Pekařský bazar?“ podivila se. „Nevěděla jsem, že ráda pečeš.“

Mia pokrčila rameny. „Já už něco vymyslím,“ řekla.

Cestou domů však začaly Mie vrtat v hlavě pochybnosti. *Snad bych se měla vrátit,* pomyslela si. *Přihlásím se místo toho do té dílny.*

Už už chtěla poprosit kamarádky, aby se s ní vrátily, když se odněkud ozvalo: „Ahoj holky!“

Hlas přicházel od domu Krejčích. U vchodových dveří postávaly Týna a Šárka Krejčí. Dlouhé, rovné světlé vlasy měly svázané do úplně stejných culíků. Byla to totiž jednovaječná dvojčata a byla o rok starší než Mia a její kamarádky. Týna a Šárka se vždycky oblékaly nachlup stejně.

„Co děláte?“ zeptala se jedna z dívek.

„Právě jsme se přihlásily na tu slavnost,“ oznámila radostně Gábi.

„My taky,“ odpověděla druhá dívka. „Budeme pomáhat s pekařským bazarem.“

„Mia taky!“ zvolala Gábi.

„Ale já –“ začala protestovat Mia.

„Budeme péct dort Čokoládová smrt,“ skočila jí do řeči jedna z dívek.